

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 025287 24 U
Tuzla, 16.01.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja, sudija Amira Ferizbegović, uz sudjelovanje zapisničara Razije Avdić, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“ Krfska 64e, 78000 Banja Luka, koga zastupa punomoćnik Srđan Blagovčanin, predsjedavajući Upravnog odbora, protiv rješenja tužene JP „Međunarodni aerodrom Tuzla“ d.o.o. Gornje Dubrave bb, 75270 Živinice, kojeg zastupa punomoćnik Amir Mešić, advokat iz Tuzle, protiv rješenja broj 02-14-2/24 od 27.09.2024. godine, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, dana 16.01.2025. godine donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA, pa se osporeno rješenje (bliže navedeno u uvodu presude) i prvostepeno rješenje tuženog Javnog preduzeća „Međunarodni aerodrom Tuzla“ d.o.o. broj 05/2.-4-857/24 od 30.07.2024. godine, PONIŠTAVAJU i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

Tužena strana dužna je da tužitelju na ime naknade troškova upravnog spora isplati iznos od 200,00 KM, u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog rješenja bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužitelj je dana 11.11.2024. godine ovom sudu, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog nepravilne primjene materijalnog prava, povreda pravila postupka, nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja.

Tužbom se predlaže da Kantonalni sud u Tuzli, postupajući po predmetnoj tužbi, istu uvaži, poništi osporeno rješenje i naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama u cijelosti, na način da mu se informacije dostave na istaknutu poštansku adresu.

Istovremeno tužitelj predlaže da sud obaveže tuženog da snosi troškove upravnog spora i to takse na tužbu i na presudu, u smislu odredbe člana 55. Zakona o upravnim sporovima Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi sa odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine.

Tužitelj u skladu sa članom 59. Zakona o upravnim sporovima F BiH podnosi zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv odgovornog lica za tešku povredu službene dužnosti, te predlaže da Kantonalni sud u Tuzli podnese prijedlog za pokretanje disciplinskog postupka protiv odgovornog lica za tešku povredu službene dužnosti te postupi u skladu sa odredbom člana 27. stav 5. i 6. Zakona o upravnim sporovima F BiH.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužba je osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, te s tim u vezi odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz sadržaja spisa slijedi: da je osporenim aktom odbijen prigovor tužitelja izjavljen na rješenje tuženog Javnog preduzeća „Međunarodni aerodrom Tuzla“ d.o.o. broj 05/2.-4-857/24 od 30.07.2024. godine, kojim je odbijen zahtjev tužitelja za dostavu dokumentacije iz personalnog dosijea, tada bivšeg člana uprave tuženog, M. V.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je tuženi dana 29.06.2023. godine, zaprimio akt Federalnog ministarstva pravde broj 06-04-8-599/23 od 16.06.2023. godine, koji sadrži nalog da je tuženi dužan donijeti odgovarajući upravni akt po zahtjevu za pristup informacijama upućen od strane tužitelja; da tužitelj u navedenom zahtjevu traži da mu se dostavi kopija univerzitetske diplome M. V., kopija potvrde/uvjerenja poslodavca o radnom iskustvu nakon sticanja visoke stručne sprema za imenovanog, kao i kopija izjave kojom imenovani izjavljuje da nije član upravnog, izvršnog ili drugog organa političke stranke; da je tuženi donio ranije prvostepeno rješenje dana 10.07.2023. godine, kojim je odbio zahtjev tužitelja, a zatim, nakon izjavljenog prigovora tužitelja na navedeno rješenje, tuženi je isti odbio kao nesnovan ranijim rješenjem od 16.11.2023. godine; da je nakon toga tužitelj pred ovim sudom pokrenuo upravni spor i ishodio presudu broj: 03 0 U 024293 23 U od 03.07.2024. godine, kojim je poništio rješenja tuženog i vratio predmet na ponovni postupak i odlučivanje.

U ponovnom postupku, tuženi u prvostepenom rješenju citira odredbe člana 4., 5. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, zatim navodi da da je neophodno istaći da su traženi podaci nesporno lični podaci, te citira odredbe člana 8. stav 1., člana 9. stav 1 i 2., člana 17. i člana 16. stav 3. i 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH” broj: 49/06, 76/11 i 89/11); da dalje navodi da pomenuti Zakon predstavlja temeljnu legislativu, koja neposredno određuje obradu ličnih podataka, kojem je temeljni cilj da svim osobama na teritoriji BiH osigura zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, a naročito pravo na privatnost i zaštitu podataka u smislu obrade ličnih podataka, te citira odredbe člana 3. i 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH; da shodno navedenom tuženi utvrđuje u prvostepenom rješenju, da tužitelju može biti udovoljeno za dostavljanjem traženih podataka samo u dijelu da je M. V. diplomirao 24.09.2019. godine, na Fakultetu za poslovnu ekonomiju Univerziteta Sinergija Bijeljina, da je dostavio Uvjerenje poslodavca o radnom iskustvu, nakon sticanja visoke stručne sprema i da je dostavio traženu izjavu kojom izjavljuje da nije član upravnog, izvršnog ili drugog organa političke stranke.

U daljem sadržaju prvostepenog rješenja se navodi „da primjenom odnosnih zakonskih odredbi utvrđeno je da kopiju tražene dokumentacije, koja ujedno znači dostavljanje informacije, nije moguće dostaviti“; da navodi tužitelja, da je isti organizacija civilnog društva koja se u svom djelovanju vodi vizijom društva koja počiva na pravičnosti, transparentnosti i odgovornosti, te čija je misija borba za sistemskim promjenama u društvu i artikulacijom zahtjeva građana za odgovornom transparentnom i efikasnom vladavinom, a kako bi se mogao primijeniti izuzetak od obrade posebnih kategorija ličnih podataka u smislu odredbe člana 9. stav (2) tačka e) Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, nisu uticali na donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari; da za dostavljanje kopije tražene dokumentacije ne postoji saglasnost nosioca podataka, a obaveza tuženog, kao kontrolora podataka, jeste da iste, kako je

to već i navedeno, obrađuje na pravičan i zakonit način; da je potvrda ispravnog postupanja tuženog i u mišljenju Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH od 08.02.2016. godine, koje je javno dostupno na službenoj internet stranici Agencije, u segmentu „Mišljenja i Rješenja” pod nazivom „Uvid u dokumentaciju izabranog kandidata u postupku javne konkurencije”, a koje je ovaj organ dobio u prethodno provedenom posebnom ispitnom postupku; da Agencija u svom dostavljenom Mišljenju, između ostalog, navodi da „sa aspekta zaštite ličnih podataka bilo bi neprihvatljivo davati kopije ličnih dokumenata, npr. izvoda iz matične knjige rođenih, različitih uvjerenja, diploma, kućne adrese, JMB i slično”.

Tužitelj je na navedeno rješenje izjavio prigovor, koji je tuženi u osporenom rješenju odbio kao neosnovan, smatrajući da je prvostepeno rješenje u svemu pravilno i zakonito.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da je i u ponovnom postupku materijalno pravo nepravilno primijenjeno, i da je činjenično stanje u pogledu odlučnih činjenica od kojih zavisi zakonito rješavanje ove upravne stvari, nepotpuno i nepravilno utvrđeno.

Naime, ovaj sud je u ranijoj presudi tuženom ukazao na odredbe člana 4., 5., 6., 7., i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH ("Službene novine F BiH", br. 32/01 i 48/11), koje smatra relevantnim za rješavanje ovog upravnog spora.

Iz sadržaja odredbe člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, vidljivo je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a da svaki javni organ ima obavezu da te informacije saopći i da pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uvjetima utvrđenim ovim Zakonom, a da su u odredbama članova 5., 6., 7., i 8. istog Zakona propisani izuzeci.

Iz odredaba člana 5. istog Zakona vidljivo je, da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopštavanja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja, samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog Zakona za cijelu ili dio informacije i utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog Zakona, da saopštavanje informacije nije u javnom interesu.

Naime, taj Zakon jasno propisuje izuzetke od objavljivanja informacija.

U konkretnom slučaju tuženi u prvostepenom rješenju apostrofira odredbu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, u kojoj je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopćavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, a zatim navodi da su traženi podaci shodno odredbi člana 8. tog Zakona, nesporno lični podaci i poziva se i na odredbu člana 9. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, koja govori o Obradi posebnih kategorija ličnih podataka, gdje je navedeno da je ta obrada posebnih kategorija ličnih podataka zabranjena.

Međutim, tuženi zanemaruje da posebne kategorije podataka podrazumijevaju sve lične podatke koji otkrivaju: a) rasno porijeklo, nacionalno ili etničko porijeklo, političko mišljenje ili stranačku pripadnost, ili članstvo u sindikatima, religiozno, filozofsko ili drugo uvjerenje, zdravstveno stanje, genetski kod i seksualni život, krivične presude, biometrijske podatke, dok s druge strane traženi podaci od strane tužitelja (kopija univerzitetske diplome M. [ime] V. [prezime], kopija potvrde/uvjerenja poslodavca o radnom iskustvu nakon sticanja visoke

stručne spreme za imenovanog, kao i kopija izjave kojom imenovani izjavljuje da nije član upravnog, izvršnog organa), nisu posebna kategorija ličnih podataka.

Isto tako, u sadržaju obrazloženja u prvostepenom rješenju tuženi navodi, da za dostavljanje kopije tražene dokumentacije ne postoji saglasnost nosioca podataka, dok u prvostepenom rješenju to ničim ne dokazuje.

Stoga, po mišljenju suda, tuženi, u prvostepenom, a kasnije i u drugostepenom postupku ponovno je prekršio odredbe člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, iz razloga što pravo pristupa informacijama može biti ograničeno, samo na način i pod uslovima utvrđenim tim Zakonom, što dalje znači da se pristup informaciji ne može odbiti prije nego što se sprovede postupak, utvrde određene činjenice i u obrazloženju iznese, zašto se ne može doći u posjed neke informacije koja je pod kontrolom javnog organa.

Tuženi u prvostepenom rješenju, a zatim kasnije i u drugostepenom rješenju, ni u ponovnom postupku, nije obrazložio razloge zbog kojih davanje informacije uključuje lične interese, koji se odnose na privatnost treće osobe, pogotovo u situaciji kada je tužitelj tražio da mu se dostavi kopija univerzitetske diplome M... V... (koja predstavlja javnu ispravu u smislu odredaba Zakona o visokom obrazovanju), kopiju potvrde poslodavca o njegovom radnom iskustvu, nakon sticanja visoke stručne spreme i kopija izjave kojom imenovani izjavljuje da nije član upravnog, izvršnog ili drugog organa, koje ne uključuju lične interese i ne odnose se na privatnost treće osobe.

Nezakonito je i neprihvatljivo i navođenje u prvostepenom rješenju, da se tužitelju može udovoljiti u dijelu da je M... V... diplomirao 24.09.2019. godine, na Fakultetu za poslovnu ekonomiju Univerziteta Sinergija Bijeljina, da je dostavio uvjerenje poslodavca o radnom iskustvu, i da je dostavio traženu izjavu kojom izjavljuje da nije član upravnog, izvršnog ili drugog organa i sve to bez bilo kojeg dokaza za navedene činjenice.

Stoga nije jasno, koji su razlozi da se ne dostave kopije tih dokumenata M... V... sa zasjenjenim podacima za koje tuženi smatra da su u sveri privatnosti treće osobe.

Iz iznesenog je vidljivo, da cijeneći odredbu člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, da svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da svakom fizičkom i pravnom licu (a pogotovo tužitelju, kao nevladinoj organizaciji koja se bori za sistematske promjene u društvu i artikuliše zahtjeve građana za odgovornom, transparentnom i efikasnom vladavinom prava u borbi protiv korupcije) omogući pristup informacijama i saopći traženu informaciju

I dalje, u osporenom i prvostepenom rješenju, ni u ponovnom postupku, tuženi nije proveo postupak propisan odredbom člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH - Ispitivanje javnog interesa, (gdje je u stavu 1. propisano da „nadležni javni organ saopćava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa čl. 6., 7. ili 8. ovog Zakona, ako je to opravdano javnim interesom i pri tome uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proistći iz saopćavanja informacije“, dok su u stavu 2. propisane okolnosti, koje nadležni javni organ razmatra da li je saopćavanje informacije opravdano javnim interesom, a stavom 3. je propisano, ako se utvrdi da je saopćavanje tražene informacije u javnom interesu, donosi se rješenje na koje se treće lice može žaliti sa naznakom i adresom organa kojem se žalba podnosi), niti je u smislu odredbe člana 14. istog Zakona proveo postupak i u smislu stava 3. tačka 1. istog člana, u situaciji kada odbije pristup informaciji u cijelosti ili

djelimično da je dužan navesti zakonski osnov za status izuzeća informacije, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa.

Što se tiče navoda tuženog, da je Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH od 08.02.2016. godine, u svom dostavljenom Mišljenju, između ostalog, navela da „sa aspekta zaštite ličnih podataka bilo bi neprihvatljivo davati kopije ličnih dokumenata, npr. izvoda iz matične knjige rođenih, različitih uvjerenja, diploma, kućne adrese, JMB i slično”.

Pomenuti navod (koji nema zakonskog uporišta) iznesen je iz konteksta navedenog Mišljenja, u kojem je prevashodno napisano „da Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH nije nadležna da daje mišljenje ili rješava konkretne zahtjeve za pristup informacijama pristiglih javnim organima po osnovu Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, te je obaveza organa da u svakom konkretnom slučaju ispita sve okolnosti i sam donese odluku u pogledu davanja informacija“, što je intencija i ove presude.

Nakon svega iznesenog, sud je mišljenja, da propusti prethodno navedeni, predstavljaju nedostatke, koji sprečavaju ocjenu zakonitosti osporenog i prvostepenog akta, zbog kojeg se isti moraju poništiti, kako bi se u ponovnom postupku utvrdile sve relevantne činjenice za zakonito odlučivanje, budući da je odredbama člana 12. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima propisano da se upravni akt može pobijati, ako sadrži takve nedostatke koji sprečavaju ocjenu njegove zakonitosti ili nedostatke koji ga čine ništavnim.

S obzirom na izloženo valjalo je, primjenom odredaba člana 12. stav 1. tačka 1. 2. i 4., člana 28. stav 4. i člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj 9/05), odlučiti kao u izreci presude.

Kako tuženi ni u ponovnom postupku, nije postupio po uputama ovog suda iz ranije presude broj 03 0 U 024293 23 U od 03.07.2024. godine, tužitelj je osnovano, cijeneći odredbu člana 59. Zakona o upravnim sporovima F BiH, ukazao sudu na dužnost podnošenja zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka protiv odgovornog lica za tešku povredu službene dužnosti (odredba člana 27. stav 5. i 6. Zakona o upravnim sporovima F BiH), što će sud odložiti.

Međutim, ukoliko tuženi ne postupi po uputama iz ove presude, u skladu sa odredbama člana 57. istog Zakona, sud će postupiti po zahtjevu stranke – tužitelja, i podnijeti zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka, protiv odgovornog lica kod tuženog za tešku povredu službene dužnosti, propisanu gore navedenim odredbama Zakona o upravnim sporovima F BiH.

Odluka o troškovima upravnog spora zasnovana je na odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH" broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), a odnosi se na troškove sudske takse na tužbu i presudu, što po odredbama tarifnog broja 22. stav 1. i 23. stav 1. tačka b) Tarife sudskih taksi koja čini sastavni dio Zakona o sudskim taksama ("Službene novine Tuzlanskog kantona" broj 5/09, 4/10 i 9/12), iznosi po 100,00 KM, što sve ukupno iznosi 200,00 KM.

Z a p i s n i č a r:
Razija Avdić, s.r.

S u d i j a:
Amira Ferizbegović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

